

Agnes Aasa „Vastates väljakutsetele“

Olen abielus ja mul on 2 last. Olen pärit Abjast, kuuelapselisest perest. Praegu elan perega Kablis, 50 km Pärnust lõuna poole. Minu elus on olnud palju traagilisi sündmusi, kolisime tihti, käisin seitsmes erinevas koolis, õppimine ei läinud väga hästi, panin poppi, 12-13 aastast hakkasin suitsetama ja jooma. Kodune elu oli ka küllaltki masendav, sest polnud raha ja tihti ka süüa. Sageli tuli minna kooli tühja kõhuga. Emal olid alkoholiga probleemid, kuid ta hakkas käima kirikus, kus mängis orelit. Ka mina hakkasin uskuma Jumalat juba väiksena. Esimene palve oli lehmade pärast, kes äiksega olid laiali jooksnud ja neid oli vaja tagasi lauta saada. Jumal vastas ka teistele palju isekamatele palvetele, näiteks hoidis ta piletikontrolli eest ja andis leida raha, kui seda oli vaja. Suur puudus sundis varastama nii toitu kui riideid. 14 aastast ma elasin oma õe juures, kes oli rase teise lapsega, kuid mees oli ta maha jätnud. Õde oli väga korralik ja õpetas mind, et kohe kui mehega magad, oledki rase! Mul oli väga selge, et hoian oma süütust abieluni, kuid nii ei läinud. Ühel peol, kui olin vaid 14 aastane, võeti mu süütus vägivaldselt. See oli mulle suureks õppetunniks, et ma ei saa elada oma elu ja loota, et Jumal mind alati kaitseks!

Olin 16 aastast Karksi-Nuias ja sain toitjakaotuspensioni, sest mu isa suri. Ostsin selle eest veini ja läksin sõbranna juurde. Ta teatas, et ta enam ei joo! Ta on nüüd usklik. Linna tekkis kogudus, kas tahad ka tulla? Ma nägin temas tohutut muutust, kui ta tuli tagasi Tallinnast ristimiselt – ta oli üleloomulikult rõõmus ja ropendamise oli kadunud päeva pealt! Kablis näidati „Jeesuse“ filmi, palvetasin kogu südamest kaasa lõpupalve. Minu sees oli rõõm, ma ei tahtnud enam suitsu, kuid see tahe vaibus. 16 aastast sattusin kogudusse, kus palusin andeks kõik oma patud. Seda oli väga raske teha, kuid pärast seda tundsin, kuidas kõik minu koormad on ära võetud! Olin vaba! Käisin igal nädalavahetusel koguduses, kokku 120 km. Tihti sõitsin jänest, sest raha polnud. Olin nii tahtmist täis teha midagi Jumalale. Hakkasin tegema pühapäevakooli. G. Lillemäe prohveteeris, et minust saab pastor ja see koht, kus ma olen, sinna tuleb kogudus. 1993 aastal õppisin Suurupis seminaris ja erinevad inimesed tulid ning kinnitasid seda prohveteeringut. Ma olin 16 aastane!!! Helistasin õele ja ütlesin: „Aja 12 inimest kokku, hakkame kogudust rajama!“ Kokku tulid maailma inimesed, küsiti, kas sina tahad olla revisjonikomisjoni esimees, kas sina tahad olla juhtkonnas jne. - nii pandi kogudus paika. Ma polnud veel ristitud! Kalju ja Janno jäeti mulle toeks, kuid varsti visati mind vette. Kalju pidi tulema jutlustama, kuid Jumal oli mulle varem öelnud, et valmistu jutluse ette. Ja juhtuski, et viimasel hetkel Kalju ütles, et ta ei saa tulla. Jutlustasin Fi. 4:4 - olge rõõmsad, mis ka ei juhtuks, ikka rõõmsad! Nii need väljakutsed algasid. Ma lugesin väga palju Jumala Sõna ja selle peale ma ka ehitasin. Juulis sain ristitud veega, püha Vaimuga olin saanud ristitud 1 kuu peale päästetud saamist. Vahepeal abiellusin vastlahutatud mittekristlasest mehega, kes elas minuga samas majas. Käisin teda nõustamas. Ülistust meil polnud, hakkasin õppima kitarri. Ma ei mõelnud, mida minust arvatakse, kas ma teen asju õigesti, ma lihtsalt astusin välja ja tegin oma parima. Nii ma kasvasin. Uppusin täiesti kiriku töösse. Peale sünnitust olin kaks nädalat kodus ja siis taas uue hooga kirikusse, ei mingit puhkust. Jumalateenistused, noorte- ja lastetöö. Õde aitas last hoida. Läksin piiblikooli kui tütar oli 2,5 aastane. Siis ei õpetatud, et pere on tähtis. Täna on ta juba 15 ja ma pole märganudki, kuidas aeg lendab.

Kogudusemaja saamisluhu on ka üks suur väljakutse. Palvetasime selle eest ja siis tekkis võimalus osta maja, mille hind oli 100 000 krooni, kuid koguduse sissetulek oli kuus 20-30 krooni. Mul oli visioon ja ka Märt Vähi ja Allan Laur nägid minu usku. Nad rääkisid sellest Kirikute Nõukogus ja mingi osa summast sai sealt. Käisin Rootsisis kolm

kuud tööl kogudusemaja väljaostmiseks. Rootsi kogudus aitas maja remontida, hakkasime müüma kasutatud riideid. Ema kolis elama kirikusse. Ta aitas seal kütta. Kord kui olime talvel just noortega tagasi tulnud Suurupist jutlustajate päevadelt, juhtus midagi ettearvamatut. Kuna buss oli üsna logu, hirmsuure rooliloksuga ja ilma tagatuledeta, siis politsei pidas meid kinni ja tegi protokollid. Jõudsime koju väga hilja ja ema ütles, et kuna homme on teenistus, siis teen tule alla, on hommikul soojem. Öösel kell 1.00 helistas naaber teatades, et kirik põleb!!! Tormasime kohale. Ema sai õnneks elusalt välja. Korstnajaalg oli tules ja maja tossu täis. Minu mees oli saanud just tööle päästeametisse ja see oli tema esimene töö, kustutada kirikut, mida me oma hoole ja armastusega olime ehitanud ja remontinud. See oli väga raske, suur väljakutse. Kuidas selliste olukordadega toime tulla? Me kaotasime kõik, mis meil oli, pillid, riidepoe, kiriku ja muu. Ma olen alati tõstnud oma silmad Jumala peale. Ma pole kunagi hakanud Jumalat süüdistama, et miks? Meil oli planeeritud lastele suur pidu jõulupakkidega ning õnneks kingitusi poldud veel toodud kirikusse. Tegime oma ürituse ja läksime eluga edasi. Jumal aitas meid läbi kõigest.

Väljakutseteks on olnud ka **avalikud esinemised**. Kord helistas mulle Meelis Süld vikerraadiost ja palus teha **hommikupalveid**. Püüdsin igatati tuua ettekäandeid ja põhjuseid, miks ma ei sobi, kuid ta oli minuga väga kannatlik. Palusin Jumalalt abi ja tegin ära. Mitmetelt sain positiivset tagasisidet. Mõtlesin, nii väike koht nagu Kabli ja nelipühi pastor teeb raadios hommikupalveid! Siis paluti mul tulla kodukandipäevadel **lippu õnnistama**! Mul polnud õrna aimugi, kuidas seda teha! Olin õnnistanud inimesi, seda ma oskan, aga lippu!? Lootsin, et saan 5 minutiga hakkama! Külavanem ütles, et Lutheri kirikul ja Õigeusu kirikul on mingid rituaalid ka, mida nad täidavad, nii et sul on kokku 45 minutit! Ok Jumal, see on järgmine väljakutse, teeme ära! Ma õnnistasin lippu ja tegin väikese jutluse. Edaspidi kadus probleem, kes peaks midagi õnnistama ☺ alati pöördub külavanem või keegi teine minu poole. Olen sellest ajast alates õnnistanud paljusid mälestusmärke jne.

Ükskõik, millises olukorras sa oled, loe Laul 139

Issand, sa uurid mind läbi ja tunnend mind.

²*Sina tead, millal ma maha istun ja millal ma tõusen; sa mõistad kaugelt ära mu mõtted.*

³*Sa mõõdad ära mu käimise ja mu pikali-olemise, ja kõik mu teed on sulle tuttavad.*

⁴*Sõna ei ole veel mu keelel, kui ennäe - sina, Issand, tead selle kõik ära.*

⁵*Tagant ja eest sa ümbritsed mind ja paned oma pihu mu peale.*

⁶*See tundmine on minule imeline, see on liiga kõrge, et saaksin sellest jagu.*

Kui ma olen silmitsi raskusega ja ei mõista, miks asjad on nagu nad on, siis ma tean, et Jumal sina tead!

Minu lugu kirjeldab hästi Laul 40

Ma ootasin Issandat suure ootusega;

ta kummardus mu poole ja kuulis mu appihüüdmist

³*ja tõmbas mind üles õuduse august ja paksust porist ning asetaski mu jalad kaljule ja kinnitas mu sammud.*

⁴*Ta pani mu suhu uue laulu, kiituslaulu meie Jumalale.*

Paljud näevad seda ja hakkavad kartma ja lootma Issanda peale.

⁵*Õnnis on mees, kes paneb oma lootuse Issanda peale ega pöördu ülbete ja valesse taganejate poole.*

⁶*Palju oled sina, Issand, mu Jumal, teinud imetegusid ja mõelnud mõtteid meie kohta;*

ei ole kedagi sinu sarnast.

Kui ma hakkaksin neid kuulutama ja neist kõnelema, siis oleks neid rohkem kui jõuab ära lugeda.

Inimesed küsivad: „Kuidas sa suudad?“ Ilma Jumalata ei suudakski. Jumalaga koos on kõik võimalik.
Tema arm on suur, sest ka mina olen eksinud, kuid Jumala arm on suur igal hommikul!
Jumal lubab eksimusi, et me kogeks Tema armu suurust oma elus. Jumal on alati sind kuulamas.